

SINH NHẬT Ở TIỆM BING QI LING BUBBLES

MAGNOLIA SẮP TRÒN MUỖI TUỔI. Nó rất háo hức chờ đến sinh nhật. Với nó thì số chín trông giống như một cái mầm nhỏ mới nhú khỏi mặt đất, bé tí và dễ bị giẫm bẹp. Số mười thì khác, mạnh mẽ và oai vệ với hai chữ số, trông như thanh kiếm và chiếc khiên của một anh hùng chuẩn bị đi chinh phục thế giới.

Thế nhưng, Magnolia không có ý định chinh phục thế giới đâu. Cả mùa Hè, nó kẹt cứng trong tiệm giặt ủi Bing Qi Ling Bubbles của ba mẹ, nơi họ đã làm việc từ khi nó còn nằm nôi. Và, sẽ chẳng có bữa tiệc sinh nhật nào hết. Magnolia chẳng có lấy một người bạn

nào ở New York cả. Nói vậy chẳng mang tính xúc phạm gì đâu, giả sử ai đó có hỏi, Magnolia cũng sẽ trả lời y hệt. Trước đây nó có một đứa bạn, nhưng đứa ấy đã chuyển về vùng ngoại ô chỉ vì... cỏ. Nhiều gia đình rời khỏi thành phố để đến nơi gần cỏ hơn.

Ngoài chuyện cô đơn, Magnolia còn phải chịu nóng. Nóng đến mức ốc sên gần như tan chảy trên vỉa hè, chim bồ câu thì phải há mỏ thở hổn hển. Magnolia toát mồ hôi trên mũi, sau đầu gối, thậm chí cả trong rốn. Nội tạng của nó sôi sùng sục như khoai lang luộc. Ít nhất đó là cảm giác của nó.

Magnolia ngồi xổm trên sàn tiệm giặt ủi, thò tay vào bên dưới máy giặt cho đến khi tìm thấy thứ mình cần: Một chiếc tất. Nó lôi ra chiếc tất đầy bụi, lấy một chiếc

ghim từ hộp gỗ, rồi ghim chiếc tất lên bảng thông báo. Chiếc bảng đầy những chiếc tất lạc loài, cô đơn và bị bỏ rơi, tách khỏi nửa kia của mình.

Đối với Magnolia, mỗi chiếc tất là một bí ẩn. Nó chờ đợi ngày chủ nhân của chúng quay lại để lấy chúng về. Magnolia tự hỏi không biết những chiếc tất này đã đi đâu, liệu chúng có từng lội qua bùn, băng qua tuyết, trèo lên những ngọn đồi phủ đầy hoa hay khiêu vũ trên sân khấu Broadway không. Nhưng cho đến nay, chẳng có ai quay lại cả. Những chiếc tất dường như bị lãng quên, hoặc bị thay thế bởi những việc quan trọng khác mà người lớn hay làm.

Khi Magnolia ngấm nhìn những chiếc tất trong ngày Hè nóng nực này, nó bắt đầu tự hỏi có phải mình hơi ngớ ngẩn khi nghĩ rằng chúng sẽ dẫn đến chuyện gì đó không. Phần lớn bạn bè của nó đều đi nghỉ Hè cả rồi: Nào là ăn bánh tôm hùm, hái dâu, bắt ếch, hay chèo thuyền có buồm trắng như khăn ăn. Còn Magnolia thì sao? Nó thu thập mấy đồng xu từ máy giặt sấy, giúp bố mẹ phân loại thư từ và sắp xếp lại nước giặt. Khi nhìn quanh

các máy giặt đang quay, Magnolia tự hỏi liệu mình có mắc kẹt ở đây cả đời, trong vòng lặp bất tận của những chồng đồ giặt và các khách hàng hết vào rồi ra.

Magnolia từng rất hào hứng với công việc hằng ngày của mình. Khi còn nhỏ, mẹ nó nhét quần áo vào “miệng tròn” của máy giặt, giả vờ rằng đó là những con robot đang nuốt chửng tay áo. Ông Wu thì đẩy Magnolia đi vòng vòng trong chiếc xe đẩy đồ giặt bằng kim loại mà ông gọi là “chuông hiệu Ferrari”. Họ đội những chiếc mũ thủy thủ làm từ giấy

và giả vờ rằng mình đang ở trong tàu ngầm, chăm chú nhìn qua ô cửa của máy giặt như thể đó là biển sâu trong đêm đông bão. Thậm chí Magnolia còn được phép vẽ một con rồng phun lửa trên chiếc xe đẩy giao đồ giặt gắn vào xe đạp của ba, nhưng rốt cuộc lại giống con thần lằn đang nôn ra nước cam.

Mỗi khi Magnolia hỏi mẹ tại sao cả nhà không bao giờ đi nghỉ mát, câu trả lời của bà Wu lúc nào cũng như đúc ra từ một khuôn: *Không có thời gian, quá bận, quá tốn kém.* Những lúc hiếm hoi nó thấy mẹ nghỉ ngơi là khi bà xem phim trên laptop hoặc nhắm nháp mấy quả mận khô mận trong lúc trò chuyện điện thoại với dì Mei. Magnolia từng hi vọng cả nhà sẽ tổ chức một “ngày spa” tại nhà, đắp vài lát dưa chuột lên mắt, nhưng nó biết mẹ mình sẽ chẳng bao giờ chịu phí phạm đồ ăn bằng cách đặt chúng lên mặt.

May thay, Magnolia có Ngài Quần Tây, chú cún cưng của cả nhà. Thật ra, nhà Wu không định nuôi chó đâu, vì chó rụng lông lên quần áo khiến khách hàng hắt hơi, rồi họ sẽ viết những đánh giá xấu trên mạng. Nhưng

